

PROČ NEJDE DĀ•TĀŠ REKLAMOVAT? - III.

StĀ™eda, 11 kvĀ™ten 2011

Naš milé databázistky si vzpomenu pĀ™esně, ti "dobřím", budou vĀ™dĀ™t, Ā™ to tu asi bylo, a pro ty, co jsou jako já (tedy máš jednu knihu stokrát a stokrát pro nás bude nová), pĀ™ipomínám, o pĀ™ed dvĀ™ma léty, kdy Hanka psala, šlo (klikni si). Nyní znovu napsala, aby se podělila se svými pokračujícími trampoty:

Tak máme diagnózu ADHD od psychologa jedné soukromé školkky a klinického psychologa. Do státní školkky kluka nevzali - protože je ADHD a oni nejsou specializovaná školkka a taky protože nemají kapacitu ani pro "normální" děti - a pak jsem pĀ™ece na mateřské... Také nás odkazovali na speciální školkku - ale ta byla asi 25 km daleko, což zase nebylo v našich silách; no, a nakonec ho vzali a jako pĀ™edškola - ale jen na 2 hodinky denně - do kolektivu 26 dětí s jednou paní učitelkou... Výsledek? Jeho chování se zhoršilo, začal být i agresivní. Na sestru i na jiné děti. I když jí má velice rád a "visí" na ní. StĀ™idání prostě tak často během dne u nás vyvolávalo ješitvost vĀ™tší neklid. Nemohla jsem se s ním ani po škole vracet domů, zůstávali jsme rovnou na hřišti nebo odcházeli do lesa...

Pak mu dali odklad školní docházky a pĀ™ijali ho do školkky na 4 hodinky denně. Ve stĀ™edu mi p. učitelka vĀ™dy řekla, ať ho zbytek týdne nechávám doma. Byl hrozně uštvá - u nás se to projevuje neklidem, navíc ani on sám do školkky uštvá nechce, pĀ™estal malovat, začal o sobě říkat neumím, Ā™ jen dělá márnice, Ā™ je zlobivej a Ā™ dokonce někdy jeden chlapec zlobí víc než on!! Když jsme v školkkové době ukazovaly na nás a říkaly: "mami, hele, to je ten zlobivej kluk..." (hrozné, smutné, co?) Navíc si pĀ™inesl ze školky další špatné nápady: házení jídlem, sprostá slova, zápasnické chvaty (to mu asi dělaly děti a on to pak pĀ™edvádí doma), zvýšenou agresivitu... A jak říkám - pĀ™estal malovat, Ā™ to neumí... navíc byl tak unavený, Ā™ jsme doma nemohli dělat uštvá nic. Ješitvost odpovídá (na vaše dotazy), proš nespá - chtěla jsem, aby spal (dcerky jsou teď děti a po obědě ješitvost spí a je jinak ok). Dávala spát, ale on neusnul. Všeelijak se kroutil, povídal si... a snažil se, aby neusnul. Viděla jsem, Ā™ nechce usnout, Ā™ se tomu brání. Spávala jsem s ním, uspávala ho pohádkou. Zkoušela jsem to po dobrém - odměna, motivace, po zlém - nic nepomohlo. Ze dne na den prostě pĀ™estal spát a neusnul po obědě uštvá ani jednou. TĀ™eba jen vrtěl nohou tak se spánku ubránil... Nakonec je mi to všechno jasné, ale uvědomuju si ať teď - neharmonické prostředí domácnosti, nejednotná výchova, nepřijetí od manželovy matky (nadávala mu a napadla ho i fyzicky uštvá v jeho dvou letech, protože porazil stejného staršího synka její dcery), společné bydlení s manželovými rodiči, jeho neochota se odšťhovat kamkoli jinače.

Manžel diagnózu neuznává, vyšetření nechce, prý ze syna dělá blba... také mi nic nepomáhá, synovi se nevĀ™nuje, i když fyzicky ani nemá - je velmi obézní. A výsledek? V současné době rozvodové řízení a boj o děti. pĀ™ roku. Je pravda, Ā™ když syn má dostatek pozornosti, je to lepší, a Ā™ jsem taky byla jediná, kdo mu lásku dával; proto tak řekně, to vidím jasně taky ať teď. Ale je taky pravda, Ā™ potěbuje víc pozornosti než jiné děti. Ale ji vynucuje? Když nás někdo vyruší, napĀ™. pĀ™i jeho oblíbeném řízení, vzteká se, nadává, hází věcmi, kĀ™i o telefonu, jednou ho dokonce hodil do vody. To je pĀ™ece nepřijatelné... Vysvětlování nezabralo, trest - "jestli to uděláš, následuje to a to" - to taky nezabralo, je občas, jako když nevnímá; pak to pĀ™ejde a je zase "normální".

Chci "bojovat" za individuální vzdělávání (dcera chodí do školky - odstěhovala jsem se od manželky a jeho rodičů do místa kde mi ji vzali, i když není pĀ™edškola). Uvidím... Ať to skončí, napiš vám, jak to dopadlo, to pĀ™ešiju... HANKA